

A sátáni kötés: tépjük szét!

1921-ben, a Magyar Országgyűlés elfogadta, ratifikálta a hazug trianoni békediktátumot. A Széchényi Könyvtárban meg kell lennie ennek, s ebben egy kiételnek, hogy miként lehet idővel hatálytalanítani e döntést, milyen alapon, milyen hatással, és milyen lehetőség felidézésével. Ez lenne a legnagyobb bizonyítékunk.

Alapvető jogi elv, hogy ha a vád nincs bizonyítva, a vádlott ártatlan! 96 év telt el, amióta népünk ezt az igazságtalan vádat lelkén viseli. Azóta számos kiváló magyar és külföldi könyv és tanulmány jelent meg, amelyek mind ártatlanságunk és a hamis rágalmak ellen szólnak, de a magyar nemzet és annak népe, a magyar nép, még ennyi idő után sem adott be egy jól megalapozott és jól kidolgozott ellenvádat, illetve védekezést.

Ezt a munkát, a nemzetnek és saját népünknek kell elvégeznie. Ez önvédelem! Nem várható, hogy az ítélethozók lelkileg esetleg megtisztulnak, és önként semmisítenék meg, beismerve bűnösségüket. A Trianont tárgyaló könyvekben megírt igazságok, ellenbizonyítékok, amelyek az igazság, a méltányosság és a tisztesség nevében íródtak: „a békeparancs megfogalmazói” nem fogják venni a fáradságot, hogy e könyvek alapján felbontják a bűnös kötetést, amit kötöttek. E kötetést nekünk kell széttörni, vagy elszakítani. Az eszköz a kezünkben van. Minden ránk fogott, alaptalan vádat, cáfolhatatlan ellenbizonyítékokkal tudjuk hatálytalanítani. Feltételezzük, hogy a nemzetközi bíróság elfogadja az igazság, méltányosság és tisztesség elvét. Mert csak így lehet tartós és békés együttélést létrehozni Európában.

1920. június 4-én, amikor a magyar küldöttség a tárgyaláson megjelent, hogy védekezhessenek a vádak ellen, ideiglenesen elkülönítették, ezzel nem adva meg a legalapvetőbb minden szabad embernek kijáró, bevádolt, védekező lehetőséget. Csak egy meghatározott időben védőbeszédet engedélyeztek. Ezért a határozat elfogadása annak ratifikálására kényszerítették, amit **gróf Apponyi Albert** a valótlán vádaskodás és döntés után elfogadni nem tudott, és így későbbi időben mást neveztek ki erre a lealázó cselekményre. E cselekményt 1921. évi XXXIII. törvény formájában ismert. Ennek első paragrafusa így kezdődik: „*Tekintettel a kényszerhelyzetre...*”. Vagyis, a békeszerződést ráerőltették Magyarországra, holott a legalapvetőbb jogi szabályok szerint csak szabadon vállalt szerződések érvényesek. Ezért a nemzetközi törvények ismeretében a kikényszerített elfogadtatás (ratifikáció) a magyar nemzet és annak népe nevében semmisek.

Idézetek Botos László: *Út a trianoni békeparancshoz* c. könyvéből:

Az orosz kormány vakmerő hazugságokkal próbálta takargatni Monarchia-ellenes politikáját, a Romániával kapcsolatos tárgyalásokat és a titkos pánszlávista mozgolódást. **Amikor Franciaország megpróbált**

külön békeegyezményt kötni a Monarchiával 1914-ben, Sazonov közbelépett: „Nem! – mondotta. – Szó sem lehet különbékéről! Semmi áron sem. . . . Soha! Ausztria-Magyarországot fel kell darabolni, és meg kell semmisíteni. . . .”¹

Poincaré írja: „Miklós nagyherceg kiáltványt adott ki, amelyben felhívja a Monarchia népeit, hogy rázzák le a Habsburg-igát, és válósítsák meg végre nemzeti törekvéseiket. Ugyanebben a szellemben azt tanácsolja az orosz kormány Romániának, hogy foglalja el Erdélyt. – Bukovina megszállásához pedig orosz csapatok segítségét ajánlja fel. . . .”² Láthatjuk a kidolgozott terveket, amelyek súlyosan estek latba a döntést megelőző időben. Poincaré egy táviratban **Maurice Paleologue**-nak írja: „...Nem engedhető meg, hogy Oroszország önhatalmúlag határozzon, – Anglia és Franciaország előzetes hozzájárulása nélkül.”³

1917. januárjában „Az orosz kormány arról értesítette a francia kormányt, hogy a minden fronton győzedelmes Németország különbékéajánlatot terjesztett eléje, amelyben olyan előnyöket biztosított Oroszországnak Közép-Európában, a Balkánon és a Keleten, hogy a cár, valamint polgári és katonai tanácsadói azt mindenképpen elfogadni kénytelenek.”⁴ Amikor Clemenceau tudomást szerzett a titkos távirat szövegéről, és így meggyőződött arról, hogy Oroszország átállt az ellenség oldalára, így kiáltott fel: „Csapdába kerültünk! Senkinek sem szabad róla beszélni. Az országnak mit sem szabad a dolgról megtudnia!”⁵ Az országban valóban senki sem tudott meg semmit. . . .

Sazonov a német ajánlat ismertetésével egyidejűleg tudatta az alku feltételeit Franciaországgal. Kijelentette, hogy Oroszország hajlandó a szövetségesek oldalán tovább folytatni a háborút – sőt győzelem esetén beleegyezik Elzász-Lotaringia visszacsatolásába és a Rajna balpartjának megszállásába, beleértve Koblenzt, Mainzot és a Pfalzvidéket – kiköti azonban az alábbi feltételeket: Franciaország kötelezi magát arra, hogy a béketárgyalásokon – még az angol és olasz szövetségesek akarata ellenére is – biztosítja Oroszországnak a Magyarországhoz tartozó Ruténföldet, az osztrák Galíciát, Konstantinápolyt és a tenger-szorosokat, Örményországot, Kisázsziát és a Szentföldet.

E feltételek elfogadása – a többi szövetséggel szemben – az árulással volt egyértelmű, és az orosz egyeduralmat szabadította rá Európára. Bizonyosra volt vehető, hogy ha majd Oroszország – Franciaországgal együttesen – bejelenti ezeket a feltételeket a békekonferenciának elkerülhetlenné teszi újabb európai háború kirobbanását.⁶

---

¹ Pozzi, Henri: *Századunk bűnősei*. 16.

² U.o. 17.

³ U.o. 17. Poincaré: *L'Invasion*, 309. Paleologue Telegramme No. 625, Sept. 17.

⁴ U.o. 18.

⁵ Pozzi, Henri: *Századunk bűnősei*. 18.

⁶ U.o. 19.

Éles vita után a franciák elfogadták az orosz javaslatot. A választ **Philippe Berthelot** szövegezte meg. Ugyanekkor Paleologue, az oroszországi francia követ ellenezte a válaszadást: „*Franciaország – sürgönyözte Paleologue – nem hódító háborút visel, hanem felszabadító háborút, amely a jog és az igazság nevében fogott fegyvert. . . Angol és olasz szövetségesünk sohasem fog beleegyezni abba, hogy az orosz hatalom a Földközi-tengerig és a Szezei-csatornáig terjedjen.*”⁷ Az orosz cár és Sazonov írta alá az egyezményt, amely így szól: „*Elzász-Lotaringia feltétel nélkül francia uralom alá kerül. Határai a régi – 1790-es – határok lesznek, nem pedig azok, amelyeket a bécsi kongresszus szabott meg.*” (B.L. 158-159)

A francia kormány nem tudatta a néppel az orosz követelést, az orosz háborús felkészülést és az ultimátumot, amit Franciaországnak adtak, amely szerint, ha nem fogadják el az orosz javaslatot, akkor német szövetségessé válnak. A francia politikusok, a kedvezőtlen megnyilvánulástól félve, ezt is elhallgatták, és vállalták a hazugságaradatot, a háború beindításának vádját pedig az osztrákokra és a németekre hárították. Július 20-án az egységes francia sajtó mind az „ártatlan” Szerbiáért szállt síkra, megint csak elhallgatva a Szarajevó-i merénylet okát. (Jel a háborúindításra.)⁸ **André Tardieu**, a *Le Temps* egykori tudósítója, későbbi francia elnök, tudott az orosz mozgósításról, de hallgatott. Oroszország elérkezettnek vélte az időt, régi vágyának megvalósítására, a nyugati terjeszkedésre. Az utolsó hatvan év alatt már két alkalommal, 1855 és 1878-ban, megpróbált a pánszláv elmélet terjesztésével, Kárpát-medence belsejébe kerülni. E cél megvalósításához, Szerbiának és Oroszországnak szüksége volt a franciák pénzügyi és fegyveres támogatására. Így Franciaországot lehet, és kell okolni azért, hogy belement egy olyan imperialista, hódító háborúba, amely hazugságokra épült, és amelynek következtében emberek millióinak kellett meghalniuk. **A franciáknak nem volt annyi becsületük sem, hogy amikor rájöttek, hogy rászedték őket, megálljt kiáltottak volna, megpróbálni javítani a helyzeten, ehelyett folytatták hazug harcukat, vádolva Ausztriát, Németországot és Magyarországot. Beismerik-e valaha bűnösségüket, kijelentve a Trianoni Békeparancs igazságtalanságát és szükségtelenségét? Fogják-e valaha is hirdetni a trianoni határok kiigazításának igényét?** (B.L. 165)

Kell beszélnünk a megvesztegetett sajtóról is. A sajtó formálja a közönség véleményét, és tényező a nemzet politikai nézetének kialakításában is. Kezdetben a francia hivatalosok félték a nagy kockázat miatt, melyet az orosz cár vakmerő mesterkedése idézett elő. Az oroszoknak nagy szükségük volt a francia szövetségre, ezért elhatározták, hogy a francia népet saját oldalukra állítják. (...)

⁷ U.o. 20.

⁸ U.o. 108

Az 1918-as bolsevik forradalom következtében megismertük a lefizetettek névsorát, akik árulókká váltak. Ezek: **Gaston Calmette**, *Le Figaro*; **Auguste Gauvin**, *Radical*; **Henri Letellier**, *Le Journal des Débats*; **Charles Humbert**, *Le Journal*, *La République Française*, *Le Matin*, *L’Echo de Paris*, *L’Éclair*; **André Tardieu**, *Le Temps*.⁹ (...) 1934 óta csak annyi volt a változás, hogy a pénz most nem Oroszországból és Jugoszláviából jön, hanem a Szovjetunióból és a kisantant államokból.¹⁰

Az 1913. júliusi és augusztusi bukaresti béketárgyalásokon a szerb megbízott Spalaiković kijelentette: „*Bulgáriának szövetségre kell lépnie Romániával és Szerbiával, hogy elősegítse a két hatalom nemzeti törekvéseinek megvalósítását a Monarchia rovására.*”¹¹

Amikor Ausztria tudomást szerzett e fejleményekről nem volt más lehetősége, mint tudatni döntését a németekkel és az olaszokkal. Az olasz követ **San Giuliano**, augusztus 9-én táviratot küldött az olasz parlamentbe Gioletti-nek bejelentve, hogy Ausztria katonai beavatkozást tervez Szerbia ellen. 1909 óta Olaszország Oroszország szövetségese volt.

Gioletti sürgőnyileg felvilágosította San Giuliano-t, hogy tudassa az osztrákokkal, ha megtámadják a szerbeket, akkor az osztrák-olasz egyezmény érvénytelenné válik.¹² Németország kifogásolta Ausztria támadási szándékát, de elismerte Ausztriára nézve a szerb veszélyt, azonban a háború elkerülése érdekében mégis azt javasolta, változtasson elhatározásán. A német tanácsot megfogadva, Ausztria megváltoztatta eredeti határozatát és nem támadott.

1913. szeptember 21-én Spalaiković, Szerbia szentpétervári követe írja: *A hadügyminiszter arról értesít, hogy megtette a szükséges lépéseket Párizsban a számunkra folyósítandó kölcsön érdekében. A pénzt hadseregünk újjászervezésére, felszerelésére és ellátására kell fordítani. Az orosz kormány nyugtalanodik a 200 milliós párizsi kölcsön késedelme miatt, amelyet az orosz vasúti hálózat kiépítésére és a mi fegyverkezésünkre szántak.*¹³

1913. október 12-én Spalaiković ismételten táviratot küldött: *Sazonov rendületlenül bízik katonai erőnkben és meggyőződése szerint céljaink a közeljövőben megvalósulnak. Megerősítette,*

---

⁹ U.o. 135.

¹⁰ Bővebben a lefizetett sajtóról: Botos László: *Út a trianoni békeparancshoz* c. könyvében, 165-167. old. www.magtudin.org

¹¹ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 173. Blondel bukaresti francia követ. 294. számú sürgöny.

¹² Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 174.

¹³ U.o. 175-176. Szerb miniszterelnökség levéltára. 1913. 247 sz. 16. akta. 5 csomag. M/7 kötet. Milanović láttamozása.

*hogy minden körülmények között számíthatunk Oroszország hat-
ható támogatására és azt tanácsolta, igyekezzünk minden áron
a legszorosabb kapcsolatokat biztosítani Párizsban.*¹⁴

Spalaiković tudatta Belgráddal, hogy Sazonov meg van elégedve a hatással, amelyet a párizsi *Agence des Balkans* a francia közvéleményre gyakorolt.¹⁵

A történészeknek a múltban nem volt lehetőségük tanulmányozni a titkos levéltárakat, okmányokat, táviratokat a háború előkészítéséről, mert ezek mind zároltak voltak; a cári Oroszország és a szovjet kommunizmus felbomlása után azonban hozzáférhetők lettek a titkos adatok, és úgyszintén a háború befejeztével a németországi okmányok is ismertekké váltak. Mi reméljük, hogy rövidesen ezek a még rejtegetett tények is, hogy kik idézték elő a világháborút, köztudomásúvá válnak.

Húsz évvel az első világháború után már voltak adatok, amelyeket akkor lehetett és kellett volna is köztudottá tenni, de a pánszlávisták még mindig takargatták az igazi háborús bűnösöket, mint ahogy védtek a későbbi bűnösöket is: Titulescut, Benešt, Masarykot, stb. Pozzi egy cáfolhatatlan bizonyítékot szolgáltat arról, hogy kik voltak a háború előidézésének valódi bűnösei. Stefanović levele Edgár Roels, a *Le Temps* igazgatójához, 1913. november 29. Belgrád:

Kedves Uram!

A puskák szállítása nagyon sürgős. Ilyen értelemben intézkedjék. Tudassa velem a legrövidebb határidőt, amelyen belül a gyár teljesítheti a rendelést. A fegyverek ára nem haladhatja meg darabonként a 80 frankot, beleértve a jutalékokat is. Kizárólag 1910-es 7mm-es Mauser-típus jöhet számításba. De Mauser kartellben van az osztrák Steyr-művekkel, ezért nem bíznak nálunk Mauserben, mert végül is Steyr gyárthatná a fegyvereket, és ha a politikai feszültség kiélesedik, nem vehetnék át a rendelést. Így történt 1908-ban is. ... A szállítmányt a francia kölcsönből fedezzük. Mauserrel semmi körülmények között nem szabad tudatni a valódi tényállást...¹⁶ (B. L.168-169)

Az első orosz-román politikai kapcsolat 1912-ben létesült **Take Ionescu** jóvoltából, aki havonta 1000 rubelt kasszírozott be az oroszoktól e szolgálatáért.¹⁷ (...) Oroszország már 1913-ban szerette volna az osztrákok ellen megvalósítani a szerb-román szövetséget.

---

¹⁴ U.o. 176. *Agence des Balkans*.

¹⁵ U.o. 176. Szerb miniszteri levéltár, 1913. 247 szám. Dossier 16, 5. csomag. M/7 kötet.

¹⁶ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 179.

¹⁷ U.o. 182. Marghiloman: *Note Politice, 1897-1924*, I. kötet, Bukarest, 1927.

A Bratianu testvérek újságcikkei hatására a románok lassan átálltak az orosz politikára.

1914. június közepe felé, öt nappal a szarajevói gyilkosság előtt, már tudott volt, hogy Románia belép az oroszok által izgatott magyarellenes Antant szövetségbe. Ezt már 1913-ban megszervezték, de csak akkor szentesítették, amikor **II. Miklós** orosz cár, Sazonov kíséretében, meglátogatta a román királyi családot. Ez a szövetség Károly király távollétében jött létre, mert ő, mint tudjuk, német származású volt. Sazonov kérdezte Bratianu-tól, hogy milyen feltétellel üzenne hadat Ausztria-Magyarországnak. **“Egész Erdély és Bánát, valamint Bukovina fele, és ha Oroszország biztosítaná Románia területének sértetlenségét és a háborús felkészülés költségeinek fedezését.”**¹⁸ Június 24-én Take Ionescu titkos sürgönyben tudatta a „sikeres” egyezséget Tardieu és **Edgar Roels**-szel: *„Teljes megegyezés Sazonov és Bratianu között. Tegnap lefolyt beszélgetés alkalmával megkötötték a közös érdekeknek legjobban megfelelő szerződést. Elismerve Románia jogos követelése Erdélyt, Bánátot és Bukovinát illetőleg. Részletes felvilágosítás jelenleg nem adható. Levél követségi futár által megy.”*¹⁹ Pozzi szerint a történészek megpróbálták bizonyítani, hogy az oláhok nyelvrokonsági okból és szimpátiából álltak a franciák oldalára, de a másféle szándékosság megvilágosodott. (...) (B.L. 169)

Trianonban sok alkalom adódott a meggazdagodásra, megvesztegetés által. A csábító alkalom Párizsba csalogatta a parazitákat, a becsuteleneket és kalandorokat. Párizsban ekkor az értelem, becsület, emberiség és igazság arculcsapása történt. Tudatlanság, büszkeség és kapzsiság uralt mindent. **Trianonban ezeréves határokat szakítottak szét és embermilliók sorsa fölött határoztak. Városok, egyetemek, ősi templomok, történelmi helyek, királyi temetkezési helyek, egy kikötőváros került idegen kézre. Számtalan vár, amely évszázadokon át magyar vérrrel védte Nyugatot, mesterséges államok prédája lett. Ezek az államok a múltban sohasem léteztek, népeik, kik Magyarországon leltek menedéket, szabadon, adómentességgel éltek, most ezek lettek megjutalmazva, azért, mert Clemenceau nem ismerte a valóságot és gyors, meggondolatlan határozatot hozott.**²⁰ (B.L. 172)

Tardieu, a francia külügyminisztérium szószólója nagy hatással volt a románokra, mert rajta keresztül az oláhok támogatást éreztek Ausztria Magyarországgal szemben. Az osztrák-magyarellenes politikát az oroszok szélesítették ki. Tardieu befolyásosnak bizonyult az oroszok és szerbek körében. **Tardieu legnagyobb igazi bűne, hogy lapjában, a *Le Temps*-ben 1914. július 30-án szándékosan elferdített hírt röpített**

---

¹⁸ U.o. 189. Sazonov: *Hat nehéz év*, Berlin, 1927, Memorandum a cárnak, 1914. június 24, Orosz diplomáciai levéltár.

¹⁹ U.o. 189.

²⁰ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 209. Poincaré: *Victoire et Armistice*, 68. „Hongrie” *Delagrave édit.* Paris, 1916.

világgá: hogy Németország kihirdette a hadiállapotot. Ez által kikényszerítette a francia mozgósítást, holott a németek ugyanakkor csak fenyegető háborús veszedelemről tettek említést.²¹ (B.L. 167)

A Monarchia felosztásának orosz tervét titokban kellett tartani, mivel tudták, ha ez kitudódik, a francia segítség elmarad. Az orosz és francia szövetség csak akkor jön életre, ha Németország megtámadja Oroszországot. Az orosz politikusok jól palástolták tervüket, és csak egy utat találtak ahhoz, hogy Franciaországot saját oldalukon vonják be a háborúba; az egyetlen út volt a franciák tudta nélküli titkos mozgósítás. Abban biztosak voltak, amikor ők mozgósítanak, Németország hasonlóképpen cselekszik. A francia történészek szerint Oroszország csak július 30-a után, a Monarchia mozgósítása után rendelte el mozgósítását. A valóság az, hogy az oroszok már július 24-én elrendelték a balti és a fekete tengeri flotta mozgósítását. Ez azt jelenti, hogy Oroszország kiprovokálta Németország mozgósítását, amely a franciákat hozta mozgásba.²²

Egyes történészek megpróbálták tisztára mosni az oroszokat, mondván, hogy azért tették ezt, hogy megelőzzenek egy esetleges osztrák támadást. Ez a „magyarázat” nagyon következetlen: egy hajó flotta hogyan tudna ellensúlyozni egy Kárpát-medencei, tehát szárazföldi osztrák támadást? Nagyon is nyilvánvaló, hogy a balti flotta fenyegetés volt a németek ellen. Az oroszok július 28-át ismerik el a mozgósítás hivatalos dátumaként, azonban ez már 24-én megtörtént. E tényt eltitkolták a francia nép és a történészek elől.²³

Láthatjuk, az orosz mozgósítás négy nappal előzte meg az osztrák hadüzenetet és öt nappal az osztrák mozgósítást.²⁴ Németország július 25-én már tudott az orosz mozgósításról. Az orosz mozgósítás valóságos ideje még most sem ismert a népek előtt, mert így, az oroszok könnyűszerrel Németországra foghatták a háború beindításának vádját. Nem vitás a július 24-i mozgósítás, a **Ferenc Ferdinánd** és felesége meggyilkolása Szarajevóban a rác bandita **Gavrilo Princip** által, a szerbek monarchia-ellenes mozgósítása orosz uszításra történt, ezért a háború beindításának vádjá csakis Oroszországot és Szerbiát terheli.²⁵ **Oknyomozó történészek előtt ismert és tudott tény, hogy a pánszlávista cári Oroszország felelős a háború előkészítéséért és beindításáért.**

1916-ban, a szerbek Ausztriát és Németországot okolták, hogy azok minden áron háborút akartak előidézni. Beneš, kiáltványában: „*Detruiséz Autriche et la Hongrie*”, melyet Párizsban adott ki, Tisza Istvánt hibáztatja azért, hogy Ausztria a háborúba keveredett.

²¹ U.o. 149. „*Zustand Drohender Kriegsgefahr*” *Le Temps*. 1914. július 31.

²² U.o. 25.

²³ U.o. 26. Poincaré: *L'Union Sacrée*, 293, 391.

²⁴ U.o. 26.

²⁵ Pozzi, Henri: *Századunk bűnősei*. 27.

E kiáltványban említi, hogy a szerbek csak a cseh szövetséges megsegítése végett léptek a háborúba. Továbbá még azt is állítja, hogy Tisza tudott a szarajevói merénylet előkészítéséről, és azt ő segítette elő. E hazugságot a párizsi szerb nagykövet, Veznić híresztelte el a *Le Temps* hasábjain. Sajnos a tankönyvek, történészek, még annak dacára sem javították ki helytelen adataikat, tanításukat, miután már tudjuk a valóságot. A román párizsi nagykövet, Lahóváry bizonyította, hogy nem a németek, hanem a francia külügyminiszter Berthelot volt az, aki visszautasította az osztrák békejavaslatot. (...)

A felületes figyelő azt a következtetést vonhatja le, hogy Németország kezdte a háborút, csak azért, mert ő támadott először. Nem várta be az orosz támadást, de tanulmányozva a történeteket, ma már tudjuk a július 24-i titkos mozgósítás idejét, amely elindította az egész láncreakciót. Mivel Németország támadott elsőnek, a felelősséget a németekre hárították.

Pozzi szerint, Franciaország mozgósított Németország előtt. A francia mozgósítás hivatalos ideje 1914. augusztus 1. négy óra előtt 15 perc, a németeké délután 5.²⁷ Közép-Európában és a Balkánon, a szlávok és németek évszázadok óta ellenségesen tekintettek egymásra.

Pozzi magyarázata szerint a francia vezetők 1914. augusztus elseje óta tudták, hogy nem Németország, hanem saját szövetségesük, Oroszország és Szerbia felelős a háború kirobbantásáért, míg a félrevezetett francia nép még mindig úgy tudja, hogy a németek voltak az okozói. Nyugat többi népe ugyanígy vélekedik. Oroszország, Franciaország szövetségesei nyilvánvaló, hogy felelős a háború kirobbanásáért, de ezt a francia sajtó elhallgatta, mivel a bűn, a felelősség oly nagy volt. Franciaország hadba lépésének okát saját sajtója elhallgatta! Ez a magyarázat arra, hogy az úgynevezett francia Sárga Könyvből hiányzik e ténymegállapítás, bár ekkor már tudtak az orosz titkos mozgósításról. Arra nem számítottak, hogy Sazonov maga fogja felfedni a valóságot. (...) (159-160)

„Nem lett volna háború, ha Németország nem akarta volna! Egyedül a németek akarták a háborút!”, kiáltotta Ernest Lavisse professzor 1915. november 15-én.²⁸ Ez a téves megnyilatkozás széles körben elterjedt. „Franciaország még ma is abban a hitben él, hogy Németország tudatosan idézte elő a háborút.”²⁹ Az az érvelésük, hogy „ha Németország nem határozta el előre az 1914. augusztus elsejei támadást, mi oka lett volna olyan örületes iramban fejleszteni katonai hatalmát?” „Miért fegyverkezett olyan lázasan már 1911-ben, amikor még egyetlen más állam sem tette ezt?”³⁰ (B.L. 161)

---

²⁶ U.o. 29.

²⁷ U.o. 33.

²⁸ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 65.

²⁹ U.o. 65.

³⁰ Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. 65,66. Bővebben a fegyverkezésről, Botos László: *Út a trianoni békeparancshoz* c. könyvében, 161-163 old. www.magtudin.org/honlapjan.

Pozzi írja:

Ma már tudjuk, hogy akkor már valóban megkezdődött. Tudjuk azt is, hogy Sasanov, II. Miklós cár nevében, körtáviratban értesítette az összes kormányokat, hogy: „Oroszország előre is viszszautasít minden mérséklési közbenjárást, amely Pétervárott megkíséreltetnék.” Most már a magyaroknak nem volt többé módjukban választani: A szükség kényszerítette őket, hogy együtt menjenek Ausztriával, – együtt Németországgal – együtt mindenkivel – aki segíthette őket területüknek megvédésében a fenyegető orosz-szerb betörés ellen. ... A *Vörös Könyv*-ben közzé tett jegyzőkönyvek tanúskodnak arról, hogy Tisza még így is csak azon feltétel alatt volt hajlandó hozzájárulni az ultimátumhoz, ha az összes hatalmakhoz egy jegyzéket küldenek azzal a kijelentéssel, hogy Ausztria-Magyarország még győzelem esetén sem vesz el semmiféle területet a legyőzött Szerbiától.³¹ (B.L. 207)

1914-ben, minden nemzet készülődött egy esetleges háborúra. Franciaország már 1913-ban 1 000 000 000 frankot kölcsönzött Oroszországnak azzal a feltétellel, hogy a francia meglátás szerint erősítenie kell hadseregét. Kihangsúlyozták a németek felé való utak kiépítését. (Bővebben: *Századunk Bűnösei*, 69) A parancsbéke kihirdetésekor e tényeket elhallgatták, a németeket, és a Monarchiát jelentették ki bűnösnek. A francia történész Raymond Reonly írja, hogy a németek már 1870 óta építették katonai erejüket, háborúra készülve.³² Semmi kétség afelől, hogy ez valóság, de Pozzi szerint soha senki nem elemezte az okát, hogy miért tette ezt. Pedig a modern oknyomozó történelemírás ezt megköveteli. Pozzi azt állítja, hogy Németország messze le volt maradva a többi nemzethez képest, és ezt a hátrányt akarta behozni. Minden igyekezete ellenére sohasem tudta ezt elérni, mert a háború kitörésekor a fegyverek megosztása a két fél között a következő volt:³³

	Antant	Központi Hatalmak
Gyalog-hadosztály	191.5	138
Lovas-hadosztály	46.5	22
Könnyű-ágyú	10 482	8640
Nehéz-ágyú	684	743
Géppuska	5476	3900
Repülőgép	336	274
Kormányozható léghajó	5	9

³¹ Pozzi, Henri: *A háború visszatér*, 200-201.

³² Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*. translated by Dr. Frigyes Marjay, Budapest, 1936, 1996. 66. old. Reonly Raymond: *A nagy háború története*.

³³ U.o. 76. Reonly, 7-8.

Augusztus első felében:³⁴

	Francia	Német-ország	Orosz-ország	Szerbia	Belgium	Anglia	Ausztria
Hadsereg teljes létszáma	3 844 000	3 822 000	5 000 000	380 000	180 000	125 000	2 300 000
Sorkatona	1 868 000	2 147 000	3 400 000	380 000			1 340 000
Ebből							
Géppuskával	2 200	2 250	2 800	220	120	140	1 720
Tábori ágyúval		5 124	5 550	400	340	270	3 500
75-ös ágyúval	4 000						
65-ös ágyúval	128						
Nehéz ágyúval	308	575	300	60		90	168
Repülőgéppel	125	200	100		24	66	

„Szerbia valóban mozgósított 1914. július 10-től augusztus 7-ig, 675 ezer katonát, 550 tábori ágyúval, 75 nehéz-ágyúval, 350 géppuskával, és augusztustól novemberig az osztrákoktól 240 tábori, 30 nehéz ágyút, 220 géppuskát zsákmányolt. (Mindezt a párizsi szerb nagykövet, Veznić adta az *Agence des Balkans*-nak, 1914 novemberében.)”³⁵ Az itt felsorolt adatok megdöntenek minden olyan célzatos híresztelést, hogy a háború a Szövetségeseket felkészületlenül érte. Hogy mi készítette Németországot a fegyverkezésre? Meggyőződött arról, hogy diplomáciailag elszigetelődött, és politikailag körbefogták. Ezt az elszigetelést VII. Edward, Delcassé, Sazonov és Poincaré idézték elő. Orosz sugallatra létrehoztak egy német- és osztrákellenes szövetkezést Oroszország, Románia, Szerbia, Montenegró és a Monarchia szláv nacionalistáinak egyesülésével. (*A második világháborúban ugyanez volt a helyzet, mert Németország fegyverkezése a következőkben arányult a Nyugati Hatalmak fegyverkezéséhez.*)³⁶

Fegyveres erők, Fegyverzet		Nagy-Britannia	Franciaország	Szovjetunió	Németország
Katonai repülőgép db.	1932	445	400-nál kevesebb	2 595	36
	1939	7 940	3 163	10 382	8 295
Hadsereg fő	1932	192 000	kb. 350 000	562 000	100 000
	1939	237 000	500 000	1 900 000	730 000

³⁴ U.o. 76. Reconly, 34.

³⁵ U.o. 76. Reconly, 7-8.

³⁶ Hernádi Tibor: *Kiknek állt érdekében a második világháború?* Baja 1998, 54.

Szerbia 1912-13 évi politikai győzelme és megerősödése nagy veszélyt jelentett Ausztriára. Ha Ausztria elbukott volna a szerbekkel szemben orosz segítséggel, ez veszélyeztette volna Németország jövőjét is. **Németország fegyverkezett, de nem Franciaország ellen vagy a világhatalom megszerzése érdekében, mint ahogy ezt állandóan hangoztatták, és hangoztatják még ma is, hanem azért, hogy visszaverhesse a közelgő pánszláv veszélyt.** A győztesek ezt is elhallgatják. Erről még most sem szabad szólni, mert kitudódna a győztesek bűnössége. 1913 januárjában nyilvánvalóvá vált, hogy szinte lehetetlen kikerülni a szláv támadást. Az első világháborút megelőző időben a francia szövetséges Oroszország ugyanúgy befolyással volt Franciaország külpolitikájára, mint Ausztria Németországra. Pozzi kijelenti: sajnálatosképpen ebben a kritikus időben az osztrákoknak nem volt egy kimagaslóan jó vezéregyénisége, és Németország tévedést követett el azzal, hogy megengedte Ausztriának, hogy külpolitikáját diktálja, amely rossz irányba vezette őket. Ugyanúgy, a franciák hagyták magukat az orosz által vezérelni. Népvéleményezést ez időben figyelmen kívül hagytak, ezért nem ellenőrizték a sajtópropaganda valóságát sem. Azok, akik ismerték az igazságot, félték előjönni vele. Eljött az ideje annak, hogy fény derüljön az igazságra. Újabb kutatások felszínre hozták a korábban zárolt adatokat. A mi feladatunk, hogy végre kitudódjon a valóság, kik okozták milliók halálát.

Az egyik ellenünk felhozott vád az volt, hogy a magyarországi kisebbségeket évszázadokon át elnyomtuk és beolvasztottuk. Erre itt egy cseh ismert történész ellenbizonyítéka:

František Palacký *Az osztrák állameszme című dolgozatában így értékelte a magyar alkotmányt: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol sokáig és tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a re-form és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell. Ebből lehet megérteni és magyarázni a hungarusoknak (nem csupán a magyaroknak) a maguk ősi alkotmánya iránti közös szeretetét s a rendkívüli energiát, amelyet annak fenntartására és védelmére fordítanak; a hungarusnak bürokrácia alatt élnie és boldogulnia nem lehet...”*³⁴ Milyen volt hát ez az alkotmány, és mi volt a történelmi jelentősége? Először is állapítsuk meg, hogy a hungarusok ezeréves alkotmányos folytonosságukhoz való ragaszkodása alkotta a történelmi magyar állam létalapját. Ennek az alkotmánynak a fő előnye a hatalommegosztás volt az uralkodó és a rendek közt, miközben a tulajdonképpeni „demokratikusság” a széles körű decentralizáción, az autonóm országos intézményeken nyugodott. Első helyen említsük meg az országgyűlést, amely minden királyi javaslatot megvitatott, és saját kebeléből választotta a nádort (palatínust), a király helyettesét, s az a Helytartótanács segítségével végrehajtotta a király és a rendek által közösen elfogadott terveket. A decentralizált országos hatalom voltaképpeni alapjai a vármegyék voltak, a királyság egyes területein illetékes közigazgatási

egységek, melyeknek élén a comes (főispán), az alispán és a többnyire alulról választott helybeli tisztviselők álltak. Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyei gyűlések, melyeken részt vett az egész szabad lakosság, választották a vármegye ügyeit intéző tiszttikart. „Az országgyűlésen elfogadott és a király által szentesített törvényeket ki kellett hirdetni a vármegyei gyűlésen, hogy aztán a vármegyei hatóságok végrehajtsák azokat. A legmagasabb állami szervek intézkedéseit szintén ki kellett hirdetni a vármegyei hivatalok útján, és a vármegyei gyűlésnek jogában állt, hogy az olyan rendeletek ellen, amelyeket sérelmesnek tartottak, »tiltakozásokat« nyújtsanak be, és végrehajtásukat a tiltakozások elintézéséig leállítsák. Ha valamilyen népszerűtlen rendeletről volt szó, az egyes megyék közölték egymással tiltakozásuk tartalmát; ez volt az az eszköz, mellyel a történelmi Magyarországon tömegesen fel lehetett lépni a nem tetsző rendeletek ellen, ezek végrehajtását a megyék ellenállása akár meg is akadályozhatta. Ez a széles körű vármegyei önkormányzat volt az a legyőzhetetlen pajzs, amellyel a magyarok megvédték állami önállóságukat, és amellyel győztek az uralkodók egységesítő törekvéseivel szemben.” A magyarok harca a magyar alkotmányért hosszú és véres volt, mint minden harc, amelyet a politikai szabadságért vívnak. **Ez a harc a közép-európai történelem legfényesebb lapjaira tartozik, s a jövőben minden Közép-Európa történetével foglalkozó tankönyv részének kellene lennie. Az emberi és polgári jogokért folytatott mai küzdelmünk számára ez olyan hagyományt jelent, amit vállalni kellene, a közép-európai nemzetállamok megalakulásának megalapozatlan dicsőítése helyett.** A nemzetállamok ugyan ideiglenesen megvalósítottak számos nemzeti törekvést, meghozták némely nemzetnek a nemzeti szabadságot, másoktól viszont elvették azt, s ami a legfontosabb, nem biztosították tartósan a politikai szabadságot, sem a békét nem hozták meg Közép-Európában.³⁷

A legjobb megoldás lenne, ha a Magyarok Világszövetség bankszámlájára, Trianon újra tárgyalás címen, világszerte gyűjtést indítanánk perindításra.

---

³⁷ Kučera Rudolf: *Közép-Európa története egy cseh politológus szemével*. Budapest. 2008. 70-71 o.